

τέρα σου διά τους τόσους επαίνους, προσφιλέως
Χρυσάνθη Σταλοῦνη; Εὐχομαι νὰ διατηρήσης
πάντοτε τὰ ἴδια εὐμενῆ αἰσθήματα καί... νὰ
μὴν ἀρρωστήσης πλέον ποτέ. Νά μου φιλήσης
τὴν μικρὰν Τεϊκίαν.

Εὐγε, Λεωντόκαρδε Λεωνίδα! «Δέκα δραχ-
μὰς ἀξίζει καὶ παραπάνω ὁ Κληρονόμος τοῦ 'Ρο-
βινσώνας.» Καλὰ τὸν ἐξετέμησες.

'Εγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἑλληνίς Καλ-
λιτέχνις. Εὐχομαι μίαν ἡμέραν νὰ γίνῃς καὶ
ἐνδοξὸς ἑλληνίς καλλιτέχνις, ἀφ' οὗ τόσῃ ἔχῃς
κλίαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Σ' εὐχαριστῶ διά
τούς τρυφερούς σου στίχους.

Εὐχομαι καὶ ἐγώ, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστο-
κλέῃ, νὰ πάρῃς κανὲν βραβεῖον εἰς τὸν προσεχῆ
διαγωνισμόν. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὅμως.

Καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶσα τοῦ δέν μοι ἔγραψες τό-
σον καρὸν, Τορτίλλη. Χαίρω διότι ἡ ἀσθένειά
σου ἦτο περαστικὴ. Σοῦ συνιστῶ ἐπιμέλειαν
τώρα διὰ νὰναπληρώσης τὸ ἀπολοσθέν· θὰ ἔλθῃ
δὲ πάλιν γρήγορα ὁ καιρὸς τῆς διασκέδασός. Τὰ
αὐτὰ καὶ εἰς τὸν Ταξόποδα Ὀδυσσεά.

Εὐχαριστῶς νὰ μοι τὴν συστάσῃς τὴν ἐξα-
δέλφον σου, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Στείλέ μου
ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ναί, Σεῖρη (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω,)
ἀλλὰ νὰ στέλλῃς ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν
τὰς ἐπιστολάς σου· διότι ἄλλως θὰ μένουν εἰς τὸ
Ταχυδρομεῖον ὡς ἀπαράδεκτοι.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν Ρόδον τῆς Ἄνδρον,
διὰ τὴν ἐνέργειάν σου. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἴνε,
ἀποδεικνύει διὰ με ἀγαπᾶς· ἂν δὲ σε ἐμμοῦντο
ὄλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, ἐγγράροντες ἔστω καὶ
ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν ἑκάστος, φροντάσου τὸ λαμ-
πρὸν ἀποτέλεσμα!

Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἐκ τῶν
τρίων ψευδωνύμων αὐτὸ καὶ ἐγὼ προτιμῶ.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, Λιονοσκεπῆ
Πάρη. Πῶς χαίρω διὰν διαβάω ἔτσι ἔξυπνα
γραμματάκια ἀπὸ τοῦ φίλου μου! Εἶνε μέγα
προτέρημα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι θέλει νὰ εἴπῃ
νὰ το λέγῃ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάριν. Καὶ τὸ
πρότέρημα αὐτὸ τὸ ἔχεις, ἀγαπητέ μου· σοῦ συ-
νιστῶ δὲ νὰ το ἀναπτύξῃς ὅσον εἴμπορῆς.

Τὸ ἦρξες μόνη σου, Χρυσῆ Βρογχή. Προσπά-
θησε λοιπὸν νὰ κάμῃς καλλιτέρα ἀνιγνίματα.

Μὲ λυπεῖς νὰ μοι γράψῃς διὰ δὲ σε συλλογι-
ζομαι, Φάων! Ἡργῶσα νὰ δημοσιεύσω ἀλλήλο
γραφίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει διὰ ἐλθῆσθῃ-
νησα κανένα φίλον μου. Εἰς ὄλους θάπαντῆσω
σιγὰ - σιγὰ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσφαιδίων ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου.

851. Αεζιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ῥῆμα, τὸ δεύτερον θεός.
Τὸ σύνολόν μου Ἑλλήν τὸ πάλαι στρατηγός.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτέλους

852. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι σεβαστὸν τοῖς πᾶσι κ' εὐτυχῆς ἐάν με
[φθῆσῃς.
'Ἄν τὰ δύο μου τὰ ἔκρα ὡς ἀνοφελῆ πετάξῃς,
θά με εὐρῆς μ' εὐκόλιαν εἰς τοὺς θεοὺς τῶν παλαιῶν
μεταξὺ τῶν τιμωμένων καὶ ἐνδόξων θεαινῶν.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος

853. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἄρῳν ἰσχυρὸς ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφῆσῃς·
παντὸς ὅμως εἶμ' ἔχθρὸς ἂν με ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστῆλη ὑπὸ Νικολάου τοῦ Πρώτου

854. Αἰνίγμα.

Εἰς τὰς ἐπάλαξαι κατοικῶ παντὸς καλοῦ φρουρίου
ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔλειπεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἥλιος οὔτε σελήνη ἐπίσης,
καὶ πρὸς χαρὰν τῶν ἀμελῶν οὔτε ρημάτων κληΐσις.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ὀδρωτοῦ Τόξου

855. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Θησεύς ἄνδρες μάλα γενναῖοι.
οἱ ἦτερον, οἱ κρείττονες, οἱ μείρακες, οἱ νέοι,
σοὶ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς
πῶλιν ἀρχαίαν κ' ἐνδοξὸν εὐθὺς νὰ σχηματίσῃς.
Ἐστῆλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου

856. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν θὰ εὐρῆς εἰς τὴν ἀρχὴν.
Μόριον δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὴν γραμματικὴν.
Τὸ τρίτον ἔχει, ὡς γνωστὸν, τὸν ἵππον ὡς πατέρα.
Πτηνόν, περὶ τὸ τέταρτον καὶ σχίζει τὸν ἀέρα.
'Ἄνθος μὰς δίδει εὐσμοῖον τὸ πέμπτον καὶ λαμπρὸν
Ἐπίθετον τὸ ἕκτον μου εἰς τὸν πληθυντικόν.
Ἐστῆλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιτοπούλου

857. Κλιμακωτὸν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ-
ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς
τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινῶ-
σκειται ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀ-
μερικῆς, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις
τῆς Τουρκίας· εἰς τὴν κατωτά-
την βαθμίδα ζῶον, εἰς τὴν με-
τὰ ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

858. Κεκρυμμένον κυδόλεξον.

1. Ἡ Ἄνδρομύχη ἦτο γυνὴ τοῦ Ἑκτορος.
2. Ὁ Δημάδης ἦτο Ἀθηναῖος ρήτωρ.
3. Ὁταν βρέχῃ ραγδαίως σχηματίζονται χεῖμαρροι.
4. Ἡ σαῦρα εἶνε ἀδελφὸς ἐρπετόν.
Ἐστῆλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιτοπούλου

859. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀριζόν-
τιως νάναγινῶσκειται μέγας οἰκοδο-
μῆς, καθέτως ὀπωρικόν, διαγωνίως
δὲ δένδρον καὶ ζῶον.
Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀλ. Α. Παναζῆ

860. Πρόβλημα.

Πόσας ὀκάδας οἶνον τῶν 80 λεπτῶν ἡ ὀκτὴ
πρέπει νὰ ἀναμιχθῶμεν μὲ οἶνον τῶν 50 λεπτῶν
ἡ ὀκτὴ, διὰ νὰ ἀποτελέσωμεν 120 ὀκάδας κρά-
ματος πρὸς 60 λεπτὰ ἡ ὀκτὴ;
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέου

841-845. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

1. Ἡ ἐν Θεσσαλονίκης ἦτοταν λίαν ἐνδοξὸς ὑπῆρχεν.
2. Τὰ χρήματα ἡ τύχη θάναται τοῖς πλουσίοις
δίδωσι.
3. Ἀνάγειν ἔστι τὸ τῆς σελήνης σέλας.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

844-848. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.
φρούς, μῖσος, χοῖρος, οὐτός, ὄναρ.
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μαντιῶ τοῦ Ἀλφρέου

849. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων
τῶν ἐπομένων λέξεων σχηματίσων ἀρχαῖον γνο-
μικόν:
Ἡμέρα, διαφορά, πηγαινῶ, κοσμικός, ἀρετὴ,
δικαίος, ἀλλότριος, σκληρός, ἀρρωστος, γεμῖον,
ἄτιμος, ἀρχή, ἀθῶος.

850. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν καὶ τελικῶν γραμμάτων τῶν
ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσι δύο ὀνόματα
ἀρχαίων θεῶν.
1. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 2. Ἐποχὴ τοῦ
ἔτους. 3. Φωνὴ τετραπόδου. 4. Νῆσος τῆς
Τουρκίας.

851. Ἑλλητισύμφωνον.

ναου-αο-ο-εση-αω-αο-υ-ση-αι-γη.

852. Φωνηενκόλιπον.

λλ-μν-βλ-νθρπν-λλ-δ-θς-κλ.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν κυριακῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Ἀγούστου ἡ. ἡ.

720. Μέγαρα, Μέγαιρα.—721. Σάπων. Ἰ-ἀπων

Ε Λ Α Φ Ο Σ 723. Η
Δ Α Γ Ω Σ Σ Ο Ν
Α Γ Ι Σ Σ Ι Τ Ο Σ
Φ Ω Σ Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ο Σ Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Σ Ο Σ

724. ΜΕΝ —725. Διότι τὰ

Η Π Ρ Ο Σ —726. Διότι τὰ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ —726-728. 1, Γη,
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α 2, Ποσειδῶν. 3, Ἄρ-
ρης —729-732. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται
διὰ τοῦ γράμματος σ, αἱ δὲ σχηματίζονται λέ-
ξεις εἶνε: θρασις ἀσκάς, Ταρσός, Σαλαμὶς.—
733. ΜΕΣΙΚΟΝ (1, Μήλια. 2, Ἑλλάς. 3,
Ξενοφῶν. 4, Ἰθάκη. 5, Κρήτη. 6, Ὀμηρος. 7,
Νεῖλος).—734. ΤΙΓΡΙΣ (1, ΜόΤην. 2, εἰς.
3, ΤάΓος. 4, Ἡρα. 5 αἰς. 6, ΜόΣχα).—735.
Ἡ ἠθική εἶνε ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὀδηγοῦσα τὸν ἄν-
θρωπον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.—736. Ἀποδείκνυ
εἰς τοὺς ἔχθρους σου διὰ ἀγαπᾶς αὐτούς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οἰκογενεῖας καὶ παιδία
ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀδιαπλάσεως καὶ
πολυμέλου εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δι-
ήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευ-
θὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόβι-
βλον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κοιρανίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατόν καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρ-
υσόβιβλον δρ. 5. Ἄδειον. . . . δρ. 3,80

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακων-
ζησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδία. Χρυσόβιβλον δρ. 3. Ἄδειον δρ. 1,50

φράσεων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματὸσημον.

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τὸσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακαλοῦνται νὰ μὴ λήψουν φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαετημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰς τὴν ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφειλόμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' ἀνδρομὰν ἀρχοῦται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 39

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΛ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 297]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ὅτε ἡ συρίκτρα τῶν ἐργαστασίων ἐ-
σήμανε τὴν ἔξοδον ἐστηρίξτε ἔτι ἐπὶ τοῦ
ἑρείσματος τοῦ παραθύρου τῆς βεμβά-
ζουσα. Οἱ ὀφείεις συριγμοὶ ἀρπύνισαν αὐ-
τὴν καὶ τότε εἶδεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐ-
τῆς σκοπιᾶς τὴν μαύρην μυρμηκίαν τῶν
ἰργατῶν, πυκνὴν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ
κατακλύζουσαν τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου καὶ
καθημῶν διαλυομένην εἰς μικρὰ ρεύματα
καὶ τέλος κατατῆσασαν εἰς μικροὺς ὀμί-
λους ἐξαφανισθέντας καὶ αὐτοὺς ταχέως.
Ὁ κῶδων τοῦ θυρωροῦ ἐσήμανε καὶ ὁ
ἄφρων τοῦ κ. Βουλφράν ἀνῆλθε τὴν κυ-
κλικὴν δειροστοιχίαν συρόμενος ὑπὸ τοῦ
ἠρέμα βαδίζοντος γηραιοῦ ἵππου.

Ἄλλ' ὅμως ἡ Πετρίνα ἔμεινε ἔτι ἐν
τῷ δωματίῳ τῆς καί, ὡς τῆ εἶχε παραγ-
γεῖλη ὁ κ. Βουλφράν, ἐκαλλωπίσθη, ἀ-
φειδῶς ἀστυτεύουσα τὸ ὕδωρ τῆς Κολω-
νίας καὶ τὸν σάπωνα—ἐξαίρετον σάπωνα
λαπαρόν, ἀφρώδη καὶ εὐωδέστατον. Κα-
τέβη δὲ μόνον ὅτε τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας τοῦ
δωματίου τῆς ὠρολόγιον ἐσήμανεν ὀκτὼ
ὄρας.

Ἡρώτα δὲ ἑαυτὴν πῶς θὰ εὐρῆ τὸ
ἐστιατόριον· ἀλλὰ δὲν ἠναγκάσθη νὰ το
ἀναζητήσῃ, διότι θεράπων ἐν στολῇ
περιμένων ὠδήγησεν αὐτὴν. Σχεδὸν
παρευθὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ κ. Βουλφράν
ἀνευ ὀδηγοῦ. Παρετήρησε δὲ ἡ Πετρίνα
ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ λιγῆς λαυρίδος κειμένης
ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἦτις τῇ ἐχρησίμειεν
ὡς ὀδηγὸς τῶν βημάτων του, ἀναπλη-
ρῶντων οὕτω τοὺς ὀφθαλμούς του. Κά-
νιστρον ἀνθέντων εὐσμοῶν ἔκειτο ἐν τῇ
μέσῃ τῆς τραπέζης ἢν ἐκάλυπτον βαρεὰ
σκεύη ἀργυρᾶ τορευτὰ καὶ κρυστάλλινα
πελεκητὰ, ὧν αἱ ἐδραὶ ἐξήστραπτον ἀν-
τανακλάσαι τὸ κατουράζον ἐκ τοῦ πο-
λυλαίου ἠλεκτρικὸν φῶς.

Ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ὀρθία ὀπισθεν
τοῦ καθίσματος τῆς ἀμυχανοῦσα τι νὰ

πράξῃ εὐτυχῶς ὁ κ. Βουλφράν
ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν τῆς:
«Κάθισε, τῆ εἶπε.
Πάραυτα ἤρχισεν ἡ διανομὴ
τῶν φαγητῶν. Ὁ θεράπων ὅστις
τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἐστια-
τόριον ἔθηκεν ἐνώπιόν τῆς πινά-
κιον ῥοφήματος, ὁ δὲ Σταμάτης
ἔφερον ἕτερον πινάκιον πρὸς τὸν
κύριόν του πλήρες τοῦτο μέχρι
τῶν χειλέων.

Ἐὰν εἰδείναι μόνη μετὰ τοῦ
κ. Βουλφράν, θὰ ἦτο ἐν πάσῃ ἀνέ-
σει· ἀλλ' αἰσθανομένη συγκεν-
τρούμενα ἐπ' αὐτῆς τὰ περιέργα
βλέμματα τῶν δύο θεραπόντων,
οἵτινες περιέμενον ἀναμφιβόλως
νὰ ἴδωσι πῶς ἔτρωγε τὸ ἀγρί-
μιον, ὡς αὐτοὶ τὴν ἐνόμιζον, ἤ-
σθάνετο συστολὴν τινα καὶ στενο-
χωρίαν εἰς τὰς κινήσεις τῆς.

Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν διέπραξεν
ἀδεξιότητά τινα.
«Ἀφ' οὗτο ἠσθένησα συνηθίζω
νὰ τρώω δύο σούπες, διότι μ' ἐρ-
χεται εὐκολώτερον· ἀλλὰ σὺ ἡ
ὅποια βλέπεις δὲν εἶσαι ὑποχρεω-
μένη νὰ κάμῃς τὸ αὐτό.

—Τόσον καιρὸν ἔχω νὰ φάγω
σοῦπαν, ὅστε μετὰ χάραξ θὰ ἔ-
τρωγα καὶ ἐγὼ δύο.»

Ἐκόμισαν καὶ δεύτερον ῥόφημα ἀλλὰ
διάφορον τοῦ πρώτου, ἐκ λαχάνων μετὰ
δαυκίων καὶ γεωμήλων, ἀπλοῦν ὡς τὸ
τῶν χωρικῶν.

Καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ δεῖπνον εἶχε
τὴν αὐτὴν ἀπλότητα, πικέλια μετὰ κρέ-
ατος καὶ φυλλὰς, ὅ ἐστι σα λ α τ α.
Ἀλλὰ τὰ ἐπιδόρπια ὅμως ἦσαν πολυ-
ποικίλα· τέσσαρες ὀπωρικῶν περιεῖχον
πλακούντια καὶ τέσσαρες ἄλλαι ἦσαν
πλήρεις ὀπωρικῶν θαυμασίων.

«Ἄβριον θὰ ὑπάγῃς, ἂν θέλῃς, νὰ
ἐπισκεφθῆς τὰ θερμοκήπια ὅπου παρά-
γονται οἱ καρποὶ οὗτοι», εἶπεν ὁ κ. Βουλ-
φράν.

Ἐλαβεν εἰς τὸ πινάκιόν τῆς ὀλίγα
κεράσια μετὰ διακρίσεως· ἀλλ' ὁ κ.
Βουλφράν τῆ εἶπε νὰ λάβῃ καὶ βερύ-
κοκκα καὶ ῥοδάκινα καὶ σταφύλια.

Ἐγὼ, ἂν εἶχα τὴν ἡλικίαν σου, θὰ

«Ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε». (Σελ. 297)

ἔτρωγα ὅσα ὀπωρικὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ
τραπέζι... ἂν μοῦ τα εἶδαν.»

Τότε ὁ Σταμάτης ἐρείδόμενος εἰς τοὺς
λόγους τούτους τοῦ κ. Βουλφράν, κα-
τέλιπε τὴν ὀπισθεν τοῦ καθίσματος αὐ-
τοῦ θέσιν του καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὸ πινά-
κιον «τοῦ ἀγριμίου τούτου» ὡς θὰ ἔπρατ-
τεν περὶ πιθηκῶν πεπαιδευμένων, ἐν βε-
ρύκοκκον καὶ ἐν ῥοδάκινον ἐκλέξας αὐτὰ
μετὰ προσοχῆς εἰδήμονος ἀνθρώπου.

Ἀἴξαντος τοῦ δεῖπνου, ὁ κ. Βουλ-
φράν ἐγειρόμενος εἶπε πρὸς τὴν Πετρί-
ναν·

«Τώρα εἶσαι ἐλευθέρη ἕως ἄβριον τὸ
πρῶτ'. Δύνασαι νὰ περιπατήσῃς εἰς τὸν
κῆπον μετὰ τὴν σελήνην, νὰ ἀναγνώσῃς
εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἢ καὶ νὰ πάρῃς
βιβλίον εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Πετρίνα ἴστατο ἀμυχανοῦσα καὶ
ἔρωτῶσα ἑαυτὴν μήπως ὄφειλε νὰ εἴπῃ

πρὸς τὸν κ. Βουλφρὰν ὅτι εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του. Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν Σταμάτην εἶδεν αὐτὸν κούνητα πρὸς αὐτὴν σιωπηλῶς, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἐσήμαινον τὰ σχήματά του· διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐφαίνετο κρατῶν βιβλίον καὶ φυλλολογῶν αὐτὸ διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἐπειτα δὲ ἐδείκνυε τὸν κ. Βουλφρὰν κινῶν τὰ χεῖλη του μετὰ ζωηρότητος. Παρευθὺς ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι ὁ Σταμάτης τῆ ἐξήγει ὅτι ὤφειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. Βουλφρὰν ἂν θέλῃ νὰ τῷ ἀναγνώσῃ τι· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἤδη σκεφθῆ τοῦτο, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφρὰν.

« Ἀλλὰ δὲν με χρειάζεσθε, κύριε ; Δὲν θέλετε νὰ σὰς ἀναγνώσω τίποτε ; »

Ἐχάρη δὲ ἰδοῦσα τὸν Σταμάτην ἐπιδοκιμάζοντα τὴν ἐρώτησίν της διὰ ζωηρῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς, διότι ἐμάντευσε καλῶς τὴν ἐπιθυμίαν του.

« Ὅταν τις ἐργάζεται, ὀφείλει νὰ ἔχῃ καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας του, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βουλφρὰν.

— Σὰς βεβαίῳ ὅτι καθ' ὅλου δὲν εἶμαι κουρασμένη.

— Τότε, εἶπε, ἀκολούθει μοι εἰς τὸ γραφεῖόν μου. »

Τὸ γραφεῖον ἦτο δωμάτιον εὐρύχωρον σκοτεινόν, χωριζόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐστιχτορίου διὰ προδόμου, συνδεδεμένον δὲ μετ' αὐτοῦ διὰ τάπητος στενοῦ ἐφ' οὗ ἤδυνάτο ὁ κ. Βουλφρὰν νὰ βαδίξῃ ἐλευθέρως, διότι ἔδλεπε νοσερῶς, καὶ οἱ πόδες του εἶχον συνειθισθῆ νὰ εὐρίσκωσι τὰς διαφόρους ἀποστάσεις.

Ὁ κ. Βουλφρὰν ἐπίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη. Ἡ Πετρίνα εἶδεν ἐν τῷ δωμάτιῳ τράπεζαν μεγάλην καλυπτομένην ὑπὸ χαρτίων, χαρτοθήκας, ἔδρας καὶ οὐδὲν πλέον. Πρὸ τίνος παραθύρου ἔκειτο καθέδρα μεγάλη ἢ δὲ τριπλῆ τοῦ τάπητος ἐδείκνυεν ὅτι ὁ γηραιὸς οἰκοδεσπότης θὰ ἐκάθητο ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ οὐρανοῦ, οὐδὲ τὰ νέφη κἄν ἤδύναντο νὰ ἴδῃ.

« Καὶ σὰν τί θὰ μ' ἀνεγίνωσκας ; ἠρώτησε. »

— Καμμίαν ἐφημερίδα, ἂν θέλετε » ἔκειντο δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφοροι ἐφημερίδες δεδιπλωμέναι διὰ ταινιῶν πολυχρόνων.

« Ὅσον ὀλιγώτερον χρόνον διαθέτομεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων, τόσον καλλίτερα. Ἀγαπᾶς τὰς Περηνήσεις ; »

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν εἰς τὴν βιβλιοθήκην. »

Ἡ βιβλιοθήκη συνεκινῶνε πρὸς τὸ γραφεῖον. Εἰσῆλθον, καὶ διὰ τῆς πιέσεως κομβίου ἐγίνε φῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ μόνον λυχνία ἐφωτίσθη, αἱ δὲ βιβλιοθήκαι ἦσαν ἐκ μέλανος ξύλου, τὸ δὲ δω-

μάτιον ἦτο μέγα, τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος ἀπέμεινεν ἐν τῇ σκιᾷ.

« Εἰξεύρεις τὸν Γύρον τοῦ Κόσμου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφρὰν.

— Ὅχι, κύριε, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

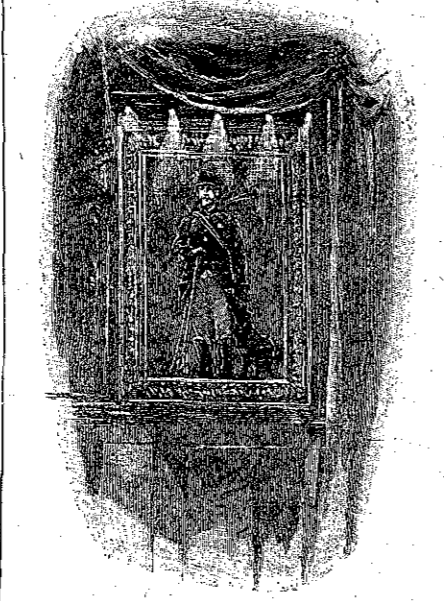
— Ὅτ' εὐρωμεν εἰς τὸν ἀλαφροτικὸν κατάλογον τὰς δεούσας ὁδηγίας. »

Ἦδη ἤγαγε τὴν Πετρίναν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐν ἣ ἦτο ὁ κατάλογος καὶ τῆ εἶπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Μετὰ τινὰς δυσκολίας τὸν εὗρε καὶ ἠρώτησε τὸν κ. Βουλφρὰν :

« Τί νὰ ζητήσω ; »

— Εἰς τὸ I, τὴν λέξιν Ἰνδία.

Βλέπετε, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐπέζητει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν δύστηνον υἱὸν του καὶ εὐηρεσεῖτο ἀναγινώσκων τὰς πε-

« Παρευθὺς μικραὶ λυχνίαι κατέκλυσαν τὴν εἰκόνα δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς (Σελ. 306) »

ριγραφὰς τῶν χωρῶν ἐν αἷς τὸν ἀνεζήτει.

« Τί βλέπεις ; εἶπε.

— Ἰνδία τῶν Ραγιαχ, περηνήσεις εἰς τὰ βασίλεια τῆς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βεγγάλης, 1871, 206—288.

— Τοῦτο σημáνει ὅτι εἰς τὸν δευτέρου τόμου τοῦ ἔτους 1871, εἰς τὴν σελίδα 209, θὰ εὐρωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως· λάβε τὸν τόμον καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ γραφεῖον. »

Ἄλλ' ὅτε ἐσκυψὲ καὶ ἔλαβε τὸν τόμον ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς βιβλιοθήκης, ἀντὶ νὰ ἀνεγερθῆ, ἐμεινεν ἐκεῖ παρατηροῦσα προσωπογραφίαν κρεμασμένην ὑπεράνω τῆς ἐστίας, ἣν διέκριναν οἱ ὀφθαλμοὶ της συνηθισαντες βαθμηδὸν εἰς τὸ ὀλίγον φῶς τοῦ δωματίου.

« Τί ἔχεις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφρὰν.

Ἐλευθέρως ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα ἀλλὰ συγκεκινημένη.

« Παρατηρῶ τὴν εἰκόνα ὅπου εἶνε ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐστίαν.

— Εἶνε ὁ υἱός μου εἴκοσι ἐτῶν· ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν βλέπῃς καλά, στάσῃ νὰ τὴν φωτίσω. »

Καὶ προχωρήσας εἰς τὸν τοῖχον ἐπίεσε κομβίον καὶ παρευθὺς μικραὶ λυχνίαι κείμεναι ὑπεράνω τῆς εἰκόνης κατέκλυσαν αὐτὴν διὰ φωτὸς ἠλεκτρικοῦ.

Ἡ Πετρίνα ἐγερεθεῖσα προσῆλθε βήματα τινα ἵνα ἴδῃ καλλίτερον, ἀλλ' αἶφνης ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ὁ τόμος τοῦ βιβλίου ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς.

« Μὰ τί ἔχεις ; » ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφρὰν.

Ἄλλ' ἡ Πετρίνα οὐδὲ κἄν διενούθη νὰ ἀποκριθῆ.

Ἰστικτὸ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ νεανίου, ὅστις ἦτο ἐνδεδυμένος στολὴν κυνηγητικὴν ἐκ βελούθου πρασίνου, ἐφόρει πέτασσαν ὑψηλὴν καὶ στηριζὼν τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ ὄπλου του, ἐθώπευε διὰ τῆς ἐτέρας τὴν κεφαλὴν μαύρου κυνὸς κυνηγητικοῦ. Ἐστρεμὴν ἡ Πετρίνα σύσσωμος καὶ ρεῦμα δακρῶν ἐρρεεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. . . .

Τὰ δάκρυα ταῦτα ἐφάνερωσαν τὴν συγκίνησίν της.

« Διατί κλαίεις, Χρυσούλα ; »

Ἦρξε νὰ ἀποκριθῆ, προσεπάθη, πᾶση δυνάμει νὰ ἐκστομίσῃ μίαν λέξιν, ἀλλὰ πού ; . . .

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσφέλλισε.

« Ἡ εἰκὼν εἶνε . . . ὁ υἱός σας . . . σεις ὁ πατὴρ του . . . »

Ὁ κ. Βουλφρὰν μετὰ συγκινήσεως εἶπε :

« Καὶ ἐνθυμήθης τὸν ἰδικόν σου ; »

— Μάλιστα, κύριε . . . μάλιστα, κύριε. »

— Τὸ καίμενο ! »

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΣ

Ἡ Χαρίκλεια ἦτο μικρὰ κόρη ἀεικνήτου καὶ πολυάσχολος. Εἶχε πάντοτε νέας ιδέας καὶ χίλια σχέδια, τὸ ἐν καλύτερον τοῦ ἄλλου, μέσα εἰς τὸ ξανθὸν κεφαλάκι της.

« Μαμά, εἶδες τὸν Χρηστάκη, τὸ παιδάκι τῆς πλῆστρας μας ; Τὸ καίμενο βγαίνει ἔξω μ' ἓνα φουστανακί καλοκαίρινόν καὶ τὸ ἐπανωφοράκι του εἶνε τόσο παλιό, τόσο λεπτό, ποῦ μοιάζει με πανὶ ἀράχνης. Θὰ του πλέξω ἓνα ἄλλο μὲ τὸ ὠρατὸ ἐκεῖνο μαλλί πού μου ἔδωκε ἡ γιαγιά. » Καὶ ἡ Χαρίκλεια ἤρχιζεν ἀμέσως τὸ ἐπανωφοράκι.

« Μαμά, ξέρεις, ἡ Κάκια εἶνε πολὺ στενοχωρημένη μὲ τὸ καναρίνι της. Ἡ μαμά της δὲν τὴν ἀφίνει νὰ το πάρῃ μαζί της εἰς τὰ Μέθων, θὰ τὴν παρα-

κάλσω νὰ μού το δώσῃ νὰ τῆς το περιποιῶμαι ἐγὼ ὅσο θὰ λείπῃ. » Καὶ ἐξήρχετο μὲ τὴν ὑπηρετριαν ἡ Χαρίκλεια, καὶ ἔφερε τὸ καναρίνι, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ το ἐγγίσῃ, τόσο ἠξετρελαμένη μαζί του.

« Παππού, ἡ παντοῦφλές σου εἶνε πολὺ χαλασμένες· ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγοράσῃς ἄλλες. Ἐγὼ θὰ σου κεντίσω ἓνα ζευγάρι γιὰ τὴν ἑορτὴ σου. » Καὶ ἀμέσως τὸ τέλειον εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ ἐξαδέλφη της Ἰωάννα ἔκαμνε συλλογὴν ἀγρίων φυτῶν. Ἡ Χαρίκλεια τὸ ἔμαθε, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἕκτοτε περίπατον ἐξοχικόν, χωρὶς νὰ κόψῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ ξηράνη ὅσα σπάνια φυτὰ ἤθελε συναντήσῃ.

Κατὸπιν εἶδε τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων τοῦ ἐξαδέλφου της Κωστῆ. Ἦρξιεν ἀμέσως νὰ μαζεύῃ ἓνα γραμματόσημα καὶ μὲ τὰς οικονομίας της κατώρθωσε νὰγοράσῃ ἓν λεύκωμα.

Μίαν ἡμέραν ἡ Χρίκλεια ἐπῆγε νὰ εὐρῆ τὴν μητέρα της μὲ ἓν σχέδιον πάλιν νέον, ἀλλὰ πολὺ πλέον σοβαρὸν ἀπὸ ὅλα τὰ προηγούμενα.

« Ἐέρεις μαμά, τὰ μαθημάτά μου τὰ μανθάνω τόσο γρήγορα, ὥστε πάντοτε μού μένει καιρὸς ἀρκετός. Μοῦ διδεις τὴν ἰδέαν νὰ κάμω μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη ; Ἰθὺς ἔλεγε πὼς ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ καὶ πρέπει περὶ νὰρχίσῃ. Νά, ἐγὼ θὰ τὸν μᾶθω νὰ διαβάξῃ. »

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ σοβαρὰ, θὰ πᾶμε νὰ ρωτήσουμε πρῶτα τὰ συρτάρια σου. Αὐτὰ θὰ μας ἀπαντήσουν ὀριστικῶς.

— Τὰ συρτάρια μου ; τί σχέσιν ἔχουν, μαμά, τὰ συρτάρια μου μὲ τὸ μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη ;

— Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ ἴδῃς. »

Ἦρξιεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ τραπέζιου τῶν ἐργοχείρων.

« Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐπανωφόρι που ἄρχισες γιὰ τὸν Χρηστάκη τὸν Δεκέμβριον· καὶ τώρα εἶνε Ἰούλιος. Νὰ καὶ μισὴ παντοῦφλα γιὰ τὸν παππού· καὶ μεθαύριον εἶνε ἡ ἑορτὴ του. Νὰ μιά κάλτσα μάλλινη που περιμένει τὸ ταῖρι της πρὸ δύο ἐτῶν. Θυμᾶσαι γιὰ τοῖον τὰς ἀρχίσεις ; Ἐγὼ δὲν θυμώμαι περὶ. Νὰ ἐν ἄσπερο κέντημα κιτρινομένο ἀπὸ τὴν πολυκαίρια καὶ ἀτελείωτο . . . Καὶ αὐτὰ ἔδω, τὰ βλέπεις αὐτὰ ; τί εἶνε αὐτὰ ; »

Αὐτὰ δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ ἓν σύμφορμα περίπλοκον καὶ ἀκατανόμαστον ἀπὸ κλωστῆς, ἀπὸ μαλλιά, ἀπὸ κομμάτια δαντέλες, ἀπὸ κορδελίτσες, ἀπὸ μεταξίνα ῥαχὴ—ἓνα κουβάρι ἀδιάλυτον τρυπημένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ καροτίτσες, ἀπὸ βελόνες καὶ ἀπὸ βελονάκια. Ὅτε ἡ Χαρίκλεια αὐτὴ θὰ ἦτο πλέον ἰκανὴ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ δώδεκα ἢ δεκαπέντε σχέδια τὰ

ὅποια, ἡμιτελῆ, συνεφύρθησαν εἰς συγκρότησιν τοῦ ἀθλίου καὶ ἔλεεινῆ αὐτοῦ χάους !

Ἐπῆγαν κατὸπιν νὰ ἐξετάσουν τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. Ἡ μαμά ἔβγαλεν ἀπὸ μέσα διαδοχικῶς : μίαν πυξίδα χρωμάτων, σχεδὸν ἀθίκτων· τετράδια, καθὲν τῶν ὁποίων ἐχρησίμεινε διὰ πέντε ἢ ἕξ διαφόρους σκοποῦς, ὅλα καταμωντζουρωμένα καὶ ἔλεεινὰ· σχέδια ἰχθυογραφίας ἡμιτελῆ· τὸ περίφημον λεύκωμα ἀπὸ τὸ ὅποσον ἐξεχύθη βροχὴ γραμματοσήμων, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν εἶχαν κοληθῆ· ἔπειτα θρύμματα φυτῶν ξηρῶν ἀπὸ τὴν δῆθεν βοτανικὴν συλλογὴν καὶ τέλος ἓνα πουλὶ βαλασαμωμένο, τὸ καναρίνι τῆς Κάκιας, φεῖ! νεκρὸν πρὸ καιροῦ, θῆμα καὶ αὐτὸ τῆς Χαρίκλειας !

« Λοιπὸν, κόρη μου, τί σου λέγουν τὰ συρτάρια σου ; καταλαμβάνεις τὴν γλῶσσάν των ; Εἰς ἐμὲ λέγουν καθαρὰ καὶ ἑστέρα, ὅτι ἡ μικρὰ μου Χαρίκλεια ἔχει πολλὴν φαντασίαν καὶ πλῆθος ὠραίων ἰδεῶν καὶ σχεδίων διὰ νὰ εὐχαριστῆ τοὺς ἄλλους· ὅτι δὲν της λείπει οὔτε φιλοκαλία οὔτε δεξιότης· ὅτι κάθε τι νέον τὴν θέλγει, ὅτι κάθε τι που ἀρχίζει τὴν ἐνθουσιάζει· ἀλλ' ὅτι ὁ κόρος καὶ ἡ κόπωση τῆ ἐρχεται πολὺ γρήγορα, ἢ δὲ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς λείπουν τελείως. Καὶ χωρὶς θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν καὶ τὰ ὠραιότερα σχέδια δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε ! Δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰναλάβῃς αὐτὸ πού μου ἐζήτησες πρὸ ὀλίγου. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρας δὲν μανθάνει κανεὶς νὰ διαβάξῃ· χρειάζεται καιρὸς, χρειάζεται τάξις, χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ προπάντων ἐπιμονὴ. Θὰ σοὶ φανῆ αὐριον διασκεδαστικόν· νὰ δειξῆς τὰ τέσσαρα ἢ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλαφρότου εἰς τὸ ἀδελφάκι σου· ἴσως καὶ μεθαύριον· ἀλλὰ ὕστερα, ὅταν ἴδῃς ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃς πενήντα φορές τὸ ἴδιο πρᾶγμα, θὰ βαρεθῆς, θὰ τάψισης καὶ ὁ Γεωργάκης δὲν θὰ μᾶθῃ τίποτε ! θὰ μείνῃ μὲ μιά κακὴ ἀρχὴ καὶ τίποτε ἄλλο. »

— Ὡ μαμά! εἶπεν ἡ Χαρίκλεια. Νομίζω ὅτι με κρίνεις πολὺ αὐστηρὰ. Εἰς τὰ ἐργόχειρα καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις μου εἶμαι πολὺ ἄστατος, τὸ ξεύρω· ἀλλὰ δὲν γινώμην καὶ σχέδιο κάθε στιγμῆ ! ἀλλὰ τὸν Γεωργάκη μας τὸν ἀγαπῶ πολὺ, θέλω νὰ τὸν κάμω καλὸν καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ νικήσω τὸν ἑαυτόν μου. Ἄφησέ με νὰ δοκιμάσω, σὲ παρακαλῶ !

— Ὅχι, ὄχι ἀμέσως. Θὰ σε δοκιμάσω πρῶτα. Ἄκουσε τί σοὺ προτείνω : Πιάσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐργόχειρά που ἔχεις ἐστὸ συρτάρι σου ἀτελείωτα : τῆς παντοφλῆς τοῦ παππού, τὸ ἐπανωφοράκι τοῦ Χρηστάκη, τῆς μάλλινες κάλτσες δὲν ξεύρω τίνος, καὶ ὅταν τα τελειώσῃς

καλὰ, τότε θὰ σοὺ ἐμπιστευθῶ τὸν Γεωργάκη. Δέχσαι ;

— Ναι, μαμά, δέχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά ! »

Καὶ μὲ τὴν συνήθη της ζέσιν, ἡ Χαρίκλεια ἔπιασε τῆς παντοφλῆς καὶ ἐκέντησε δύο ὥρας τόσο ἐπιμελῶς, ὥστε ἐλησμόνησε τὸ φαγητόν της.

Παρήλθον ἕκτοτε τρεῖς μῆνες. Ἡ παντοφλῆς ἐτελείωσαν. Τὰς εἶδα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παππού. Ἀλλὰ φαίνεται, ὁ καλὸς ζῆλος δὲν διήρκεσε πολὺ καὶ αἱ κάλτσες καὶ τὸ ἐπανωφοράκι περιμένουν ἀκόμη μέσα εἰς τὸ συρτάρι, ἀφ' οὗ ἡ μαμά κάμνει μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη. . . .

Ἄλλοιμονον ! Τί θὰ γίνῃ ἡ Χαρίκλεια, ἂν δὲν μεταβληθῆ ; Πρὸς ποῖον καὶ πρὸς τί θὰ εἶνε χρήσιμος ; Καὶ ἂν αὐτὴ τῆς ἡ ἀστάθεια, αὐτὸς ὁ οἶστρος ὁ εὐμετάβολος, ἐπεκταθῆ βαθμηδὸν ἀπὸ τὰ πρᾶγματα εἰς τὰ πρόσωπα καὶ κανονίσῃ τοῦ λοιποῦ τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους αἰσθηματὰ της ; Ὡ, θὰ εἶνε τρομερόν ! Καὶ ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ της συμβῆ αὐτὸ ποτὲ τῆς δυστυχῆς Χαρίκλειας !

KIMON ALKIAS

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ
ΠΡΟΣΩΠΑ
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ | ANNA
ΑΜΑΛΙΑ | Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ
Ἡ σκηνὴ περιεστᾶ αἰθουσαν

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σκοπευτικῶς στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης ΑΜΑΛΙΑ καὶ ANNA εἰσερχόμεναι.

ΑΜΑΛΙΑ.—Γιαννάκη, μὴν εἶδες τὸ σου-γιά μου ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ποῦ ἤθελες νὰ τὸν ἴδῃ ; ΑΜΑΛΙΑ.—Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἄφησα ἐδῶ.

ANNA.—Χθὲς νομίζω, τὸν εἶχαμε ἐστὸ περιβόλι, ποῦ ἐκόπταμε βέργες. Θυμᾶσαι, Γιαννάκη ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Καλέ, ξεύρω γ' ὧ ; ! ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸν εἶχα, ἀφ' οὗ ἐκόπτα βέργες. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἔβαλα πάλι ἐτὴν τάπη μου.

ANNA.—Θὰ τὸν βροῦμε, ὁ θεὸς λέγει ὅτι τίποτε δὲν χάνεται.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Μάλιστα ! Ἐγὼ πὼς ἔχασα δύο βῶλους ;

ANNA.—Ἄλλο εἶνε οἱ βῶλοι ! οἱ βῶλοι κυλοῦν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἐπειτα ἓνας βῶλος τί ἀξίζει ; Ἐνῶ ὁ σουγιάς μου τί ὠραῖος ποῦ εἶνε ! Μοῦ τὸν ἐχάρισε ὁ νονός μου· ἔχει δύο λεπίδες μεγάλες ὁ σουγιάς μου· μιά στρογγυλὴ καὶ μιά μητερή.

ANNA.—Ἡ μητερὴ εἶνε ἐπικίνδυνος.

ΑΜΑΛΙΑ.—'Εννοια σου και προσέχω. 'Εχει ακόμη ένα πριονάκι, ένα τρυπητήρι και μια λεπίδα μικρή για τὰ μολύβια.

ΑΝΝΑ.—'Ωραιότερο σουγιά δεν είδα ακόμη.

ΑΜΑΛΙΑ.—Γιαννάκη, σύ που επιθυμούσες τόσο να έχεις ένα τέτοιο, βοήθησε μας λοιπόν να τον βρούμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Οχι! να τον βρήτε μόνοι σας.

ΑΝΝΑ.—Είσαι με την κακή σου, σήμερα. Τι έχεις;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τίποτε· τί νάχω;

ΑΝΝΑ.—Τίποτε που δεν θέλεις να μας το πής.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Αφησέ με ήσυχο, σε παρακαλώ.

ΑΝΝΑ.—Θά αγοράζούπνησες, φαίνεται. 'Ελα! (ὁ Γιαννάκης δεικνύει τὸν δῶμο.)

'Ελα, σὰν καλὸ παιδί, να μας βοηθήσῃς να βρούμε τὸ σουγιά.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Μάρεσαι καλλίτερα να μείνω ἐδῶ. Εἶσθε ἀρκετὲς αἱ δύο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

ΑΜΑΛΙΑ.—'Ελα, Γιαννάκη μου, να σε χαρῶ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Κτυπῶν με τὸν πόδα) 'Οχι! ὄχι! ὄχι!

ΑΜΑΛΙΑ.—Κακέ! Παράξενε!

ΑΝΝΑ.—Ποτὲ δὲν εἶνε τέτοιος... Πρέπει να εἶνε ἀρρωστος. 'Ἰδὲ, τί ξυρισμένα μούτρα σου έχει! 'Πέ μας, Γιαννάκη, τί έχεις;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θά με ξεφορτωθῆτε τέλος πάντων; Δεν ἔχω τίποτε· δὲν πηγαίνω πουθενά. Νά!

ΑΜΑΛΙΑ.—'Ελα, πάμε, 'Αννα. Νά το θυμάσαι αὐτό, Γιαννάκη ('Εξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ μόνος.

'Οχι! δὲν πηγαίνω... Μοῦ φάνηκε πῶς ἡ 'Αννα μ' ἔβλεπε σὰν... ἀλλὰ ὄχι, δὲν το πιστεύω... πῶς εἶνε δυνατὸν; Κανεὶς δὲν ξέρει πως ἐγὼ εὗρηκα τὸ σουγιά.

(Βλέπει τρυφῶρα του, καὶ ἀφ' οὐ βεβαιωθῆ δὲ εἶνε ἐντελὲς μόνος, ἐξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μαχαίριδιον καὶ το περιστρέφει εἰς τὰς χεῖράς του.) Πῶς τον ἤθελα! 'Απὸ χθὲς τὸ βράδυ πρέπει να τον ἀνοίξω εἰκοσι φορές... Καὶ ποῖς της εἶπε να τον χάσῃ; Τὸν εὗρηκα 'εἰς τὸ περιβόλι· σχεδὸν μέσα 'εἰς τὸ χῶμα. 'Αν δὲν ἤμουν ἐγὼ θά τον ἐπατοῦσαν καὶ θά τον ἐπαράχωναν. Κανεὶς δὲν θά τον ξανάβλεπε... Εἶνε λοιπὸν δικός μου καὶ ἡ 'Αμαλία ἄς πάη να γυρεύῃ...—Κάποιος εἶνε!

(Φυλάττει ταχέως τὸ μαχαίριδιον.) 'Οχι, δὲν ἔβλεπε κανεὶς. (Τὸ ἐξάγει πάλιν.) Τί εὐμορφὸ που εἶνε!... Ἡ ἀδελφῆ μου δὲν θά το ἀγαποῦσε ὅσῳ λέγει, ἀφ' οὐ τὸ ἄφινε ἐδῶ—κ' ἐκεῖ. 'Απὸ τὴν στιγμήν που το ἔχω δικό μου... δηλαδή ἀπὸ τὴν στιγμήν που το βρήκα, ὅλῳ λέγω να το δώσω, ἀλλὰ πάλιν το κρατῶ... Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν με ἀφῆσε να κοιμηθῶ. 'Ολην τὴν νύκτα ἔλεγα, να το δώσω—να μὴ το δώσω... 'Αλλὰ ἂν μάθουν ὅτι το ἔχω... θά 'ποῦν... Δὲν θέλω να 'ποῦν, ὅτι θά 'ποῦν... Τρέμω καὶ να το συλλογισθῶ... Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι πάντα· φοβοῦμαι σὰν με βλέπουν, φοβοῦμαι σὰν μου ὀμιλοῦν...

('Ανοίγει μίαν λεπίδα.) Καλέ, δὲν βαρύνεσαι! φθάνει πού το ἔχω... Καὶ ὅμως δὲν μπορῶ ποτὲ να διασκεδάσω καὶ να εὐχαριστηθῶ. 'Ολῶ καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ 'Αμαλία ἢ ἡ 'Αννα μου 'ποῦν: εἶχεις τὸ σουγιά καὶ δὲν μπορέσω να μὴν κοκκινήσω... 'Ω καὶ να το ἔξερω ἢ μητέρα... Σήμερα τὸ πρῶτ' οὗ με 'φίλητε, μοῦ ἤλθε να κλαῦσω... 'Ανόητός που εἶμαι! (Φυλάττει τὸ μαχαίριδιον εἰς τὸ θυλάκιόν του.) Ποῖς θά το ἰδῇ! Μά... ἂν φάξῃ κανεὶς 'εἰς τὴν τσέπη μου; 'Θέλω να πάγω να το κρύψω, να το παραχώσω, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν να πηγαίνω να το πέρνω... 'Ετσι θά εἶμαι πειθ' ἡσυχος... 'Αν δὲν εἶχε τὸ πριονάκι, καὶ τὸ λεπίδακι για τὰ μολύβια, θά το εἶδινα... Γιατὶ λοιπὸν να μὴ μου δώσουν καὶ μένα ἓνα σουγιά· πού εἶμαι ἀγύρι; Οἱ σουγιάδες εἶνε για τὰ ἀγύρια, ὄχι για τὰ κορίτσια!... 'Εδῶ μέσα φαίνεται ὅμως. (Παρατηρεῖ τὸ θυλάκιόν του) 'Εμπρός... (Κινεῖ να ἐξέλθῃ)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΑΝΝΑ.—Ποῦ πᾶς;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Οπου θέλω.

ΑΜΑΛΙΑ.—Νά φάξῃς για τὸ σουγιά; 'Ερχόμαστε καὶ μεῖς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Οχι! πηγαίνω να παίξω.

ΑΝΝΑ.—Καὶ μεῖς θά παίξουμε;

ΑΜΑΛΙΑ.—Ναί· να διασκεδάσω λίγο, γιατί εἶμαι πολὺ λυπημένη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Αυπημένη για ἓνα παλαιοσουγιά. Δεν ἀξίζει τὸν κόπο!

ΑΝΝΑ.—'Ηθελες ἐσὺ να χάσῃς τὸ σπαθί σου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Καὶ ποῖς το θέλει τὸ σπαθί μου; Τὰ σπαθιά δὲν εἶνε για τὰ κορίτσια, οὐτε οἱ σουγιάδες... Ποῖς θά μου πῶρη τὸ σπαθί μου;

ΑΝΝΑ.—Κανένας κλέπτης.

ΑΜΑΛΙΑ.—Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶνε κλέπτης.

ΑΝΝΑ.—'Εγὼ εἶδα ἓνα λωποδύτη.

ΑΜΑΛΙΑ.—Εἶδες λωποδύτη;

ΑΝΝΑ.—Ναί· ἤμουνα με τὸν μπαμπά.

'Ἐνα λωποδύτη που εἶχε κλέψῃ...

ΑΜΑΛΙΑ.—Τί εἶχε κλέψῃ;

ΑΝΝΑ.—Δὲν ξέρω. 'Στὸ δρόμο τον εἶδα· Οἱ ἀστυφύλακες τον εἶχαν πιάσῃ· καὶ του εἶχαν δέσῃ τὰ δύο χεῖρα. 'Επερπατοῦσε με σκυμμένο κεφάλι. Τὸ μούτρο του ἦτον ἄγριο, τὰ φορέματά του κουρελιασμένα. Τὸν πῆγαιναν 'εἰς τὴν φυλακή. 'Ασχημὸ πρᾶγμα ὁ λωποδύτης!

ΑΜΑΛΙΑ.—Πῶς μποροῦν καὶ κλέπτουν;

ΑΝΝΑ.—Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι κλέπτουν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Τί ἐντροπή που θά την εἶχε αὐτὸς που εἶδες!

ΑΝΝΑ.—'Ω, ναί. Τὰ παιδιά 'εἰς τὸ δρόμο ἐφώναζαν: Γούλα! Λωποδύτης!!

ΑΜΑΛΙΑ.—Φοβήθηκες, καϊμένη;

ΑΝΝΑ.—'Οχι· ἤμουνα με τὸν μπαμπά.

ΑΜΑΛΙΑ.—'Ολους τοὺς λωποδύτας τους πιάνουν, ἀλήθεια;

ΑΝΝΑ.—'Εννοεῖται· οἱ ἀστυφύλακες ὅλοι τους κυνηγοῦν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Κλεψιά εἶνε ὅταν πέρνῃ κανεὶς κανένα φρούτο, κανένα κομμάτι γλύκισμα;...

ΑΝΝΑ.—Κρυφά; βέβαια! 'Εγὼ δὲν πέρνω ποτὲ. Νά, ὁ Παυλάκης ὁ γυῖός τοῦ γεί-

τονα ἐδῶ, ἐσκαρφάλωνε 'εἰς τὸν τοῖχο για να κόψῃ φρούτα ἀπὸ τὸ περιβόλι μας, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε πως θά τον βάλῃ 'εἰς τὴ φυλακή.

ΑΜΑΛΙΑ.—'Εμεῖς δὲν εἶδαμε ποτὲ λωποδύτας· ἀλήθεια, Γιαννάκη;

ΑΝΝΑ.—(Πρὸς τὸν Γιαννάκη.) 'Αποχρίσου λοιπὸν.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν ξέρω κἄν τί λέτε.

ΑΝΝΑ.—Μιλοῦμε για λωποδύτας· εἶδες ποτὲ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ποῦ να ἰδῶ; μήπως εἶνε γραμμένο 'εἰς τὸ μέτωπό τους;

ΑΝΝΑ.—Καὶ ὅμως φανερώνονται. Μὰ πῶς εἶναι 'εἰς τὸν ὄχρος; Πρέπει να εἶσαι ἀρρωστος, βέβαια.

ΑΜΑΛΙΑ.—Εἶσαι ἀρρωστος; Πηγαίνω να το 'πῶ τῆς μητῆς...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Διακόπτων αὐτήν) 'Αφ' οὐ σὰς λέγω πῶς δὲν ἔχω τίποτε!

ΑΜΑΛΙΑ.—'Θέλες να σου δώσω ἀπὸ ἐκεῖνες τὰς παστιλιές; 'Εγω ἀκόμη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν θέλω τίποτε.

ΑΝΝΑ.—'Αφ' οὐ λοιπὸν δὲν ἔχεις τίποτε. ἔλα, πάμε να παίξουμε, ἔλα να φιληθοῦμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Γιατὶ να φιληθοῦμε; Τί ἰδέα σου ἔλθε;

ΑΝΝΑ.—Ναί, θέλω να σε φιλήσω.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν θέλω.

ΑΝΝΑ.—Πιάσ' τον, 'Αμαλία, θά τον φιλήσω δια τῆς βίας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Αφησέ με! 'Αφήστέ με!

(Κινεῖ να ἐξέλθῃ ἡ 'Αμαλία καὶ ἡ 'Αννα τὸν κρατοῦν καὶ τον ἐμποδίζου, γελῶσαι.)

ΑΝΝΑ.—Ποῦ θά μου πᾶς!... Τί ἔχεις 'εἰς τὴν τσέπη σου;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Ἀποθῶν αὐτήν.)—'Αφήσέ με, λοιπὸν!

ΑΝΝΑ.—'Εχεις... τὸ ξέρω...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Οχι, δὲν το ξέρεις.

ΑΝΝΑ.—Νά 'εἰς τὸ πῶ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Διακόπτων)—'Ψέματα!

ΑΜΑΛΙΑ.—Μὰ δὲν σου εἶπε τί.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—'Ηθελε να 'πῇ πως ἔχω τὸ σουγιά.

ΑΝΝΑ.—'Α, τί λές! Πῶς ἦτο δυνατόν να το πῶ αὐτὸ, να σε κατηγορήσω ἐἴνεα: 'Εσὺ; ὄχι, ὄχι, ἐἴνεα σε ξέρω για καλὸ παιδί. Πῶς ἐπίστευσε, ὅτι θά ἐφαινοῦμαι τόσῳ κακῇ πρὸς ἐσὲ; 'Αμαλία, πῶς ἐσὺ ἐσκέφθηκα ἢ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα;

ΑΜΑΛΙΑ.—Ποτέ!... (Πρὸς τὸν Γιαννάκη.) Κάνεις λάθος, Γιαννάκη μου!... Κλέει... Μὴν κλαῖς! Δὲν ὑπάρχει λόγος... (Ὁ Γιαννάκης κλαίει με λυγμούς.) Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς οὐτ' ἐγὼ οὐτε ἡ 'Αννα ἐβόλαμε 'εἰς τὸ νοῦ μας τέτοιο κακὸ για σένα... Καὶ για να παραγγρηθῆς, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἂν εὗρω τὸ σουγιά μου, θά σου τον χαρίσω!

ΑΝΝΑ.—'Ετελείωσε, ναί!... 'Αλλὰ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Πάμε. 'Ελα, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν πεινώ.

ΑΜΑΛΙΑ.—Καλά· θά σου φέρουμε ἓνα ἀχλάδι. ('Εξέρχονται.)

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς A.Gemneville

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΟΛΑ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τελειοῦν. Εἶνε ἀλήθεια, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν πιστεύομεν να ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην.

'Ἰδοῦ ὅτι μετ' ὀλίγον τελειῶναι καὶ τὸ ἔτος 1895, δια να ἀρχίσῃ τὸ 1896.

'Ἐξέυρετε καλὰ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐσυνήθισαν να ἐορτάζουν τὴν ἐτησίαν αὐτὴν μεταβολὴν—ἴσως δια να λησμονοῦν ὅτι γίνονται ὅλοι κατὰ ἓν ἔτος γεροντότεροι...—μὲ τὸν παιδρότερον καὶ ὀραιότερον τρόπον: Μὲ τὰ ὄρα. Οἱ μεγάλοι φιλοδοροῦν τοὺς μικροὺς, καὶ οἱ μικροὶ τοὺς μικροτέρους.

—Χαρὰ 'εἰς τὴν εἰδήσιν! θάνακράξετε, ἀνυπόμονοι αὐτὸ ἠθέλατε να μας 'πῆτε; Σὰν να μὴ το ἤξεύραμεν ἢ σὰν να ὑπῆρχε στιγμή ὅλον τὸν χρόνον ποῦ να το λησμονῶμεν!

'Οχι, μὴ βιάζεσθε, καλοὶ μου φίλοι. Δὲν ἠθέλαμεν να σας εἴπωμεν αὐτὸ καὶ μόνον. Ὁ σκοπὸς μας ἦτο να σας συστήσωμεν ἀπὸ τῶρα τὸ καλλίτερον, τὸ κατὰλληλότερον, τὸ ὀραιότερον καὶ τὸ ὀφελιμώτερον δῶρον τοῦ Νέου 'Ετους.

—Καὶ αὐτὸ το ἤξεύρομεν! θάνακράξετε πάλιν. Ὁρκισθήκατε να μὴ μας 'πῆτε τίποτε νέον σήμερον! Τὸ καλλίτερον, τὸ κατὰλληλότερον, τὸ ὀραιότερον καὶ τὸ ὀφελιμώτερον δῶρον τοῦ Νέου 'Ετους τί ἄλλο εἶνε παρὰ οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τὸ γνωρίζομεν αὐτὸ ἀπὸ πειρας μακρᾶς καὶ οὐτε εἶχατε καμμίαν ἀνάγκην να μᾶς το εἰπῆτε!

Πολὺ καλὰ! 'Αλλὰ στοιχηματίζομεν ὅτι αὐτὸ που θά σας εἴπωμεν τῶρα δὲν το ἤξευρετε... 'Ακούσατε λοιπὸν: Ὅσοι θέλετε να προμηθευθῆτε τὸ δῶρον αὐτὸ, τὸ καλλίτερον, τὸ ὀραιότερον, κτλ. σπεύσατε να μας δώσατε παραγγελίαν ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι... —Διότι; —Διότι οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τελειοῦν.

—!!!! —Διατὶ ἐκπλήττεσθε; Δὲν σας εἴπωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὅλα τὰ πρᾶγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τελειοῦν; Καὶ μήπως τὰ καλλίτερα, δὲν τελειοῦν γρηγορότερα; Λοιπὸν καὶ οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» τελειοῦν καὶ ἀποδειξίς ὅτι ὁ 2ος τόμος ἐξητηλήθη ἐντελῶς, πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ πεντήκοντα ἀντιτύπων πρὸς 10 δρ. ἕκαστον ὁ 10ος τόμος εἶνε σχεδὸν ἐξητηλημένος, ὀλίγιστα δὲ μόνον ἀντίτυπα μένου ἀκόμη, προσφερόμενα πρὸς 10 δραχμάς ἕκαστον· οἱ δὲ ἐπόμενοι πέντε τόμοι: 1ος, 3ος, 12ος, 13ος, 14ος πρὸ μηνῶν ἤδη ὀλιγόστευσαν τόσον πολὺ ὅστε πωλοῦνται πρὸς 2,50 ἀπὸ σήμερον δὲ καὶ ὁ 8ος τόμος δὲν τιμᾶται πλέον 1 φρ. ἀλλὰ 2,50 διότι ἤρχισε να ἐξαντληθῆ καὶ αὐτός.

Οὕτω, ἐνῶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε ὑπετιμήσαμεν τοὺς τόμους ἀπὸ φρ. 2,50 εἰς 1 φρ., ἠδυνάμεθα να προσφέρωμεν 22 ἐν ὄλω τόμους εἰς τὴν ἀπιστεύτως εὐθηνὴν τιμὴν, ἧτοι πρὸς 1 φρ. ἕκαστον, σήμερον μόνον 16 τόμοι εἶνε οἱ τιμώμενοι πρὸς 1 φρ.

'Αλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς 16 τόμους γρήγορα θά γίνῃ, ὅτι ἐγίνε δια τοὺς ἄλλους: θά ὑπερτιμηθῶσι διότι ἐξαντλοῦνται ὅλον ἐν. Ἡ εὐκαιρία τῆς μίας δραχμῆς ὄχι μόνον αἰωνίως δὲν εἶνε δυνατόν να διαρκέσῃ, ἀλλ' ἴσως οὐτε μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς Πρωτοχρονιάς: ὥστε, ὅσοι θέλετε ἀληθῶς να ἐπωφεληθῆτε καὶ να ἔχητε ὄσους θέλετε ἐκ τῶν 16 τῶν τῆς δραχμῆς, φροντίσατε ἐγκαίρως να τοὺς ἀγοράσατε. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θά εἶνε ἴσως ἀργά. Ἡμεῖς εἴπομεν καὶ ἐλαλήσαμεν.

'Ἰδοῦ τῶρα καὶ ὁ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν τῶμων τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος δια τοὺς ἐν 'Αθήναις, δραχμὴν 1,10 δια τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 δια τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τῶμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλοῦμενοι θά ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

'Εν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τῶμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς λῶρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Λεπτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΣΑΝΙΔΟΣ

Ένας φίλος μου, ο οποίος έζησε πολύν καιρόν εις την Άγγλιαν, μου διηγήθη την ιστορίαν αυτήν.

Πλησίον τής πολιχνης Έρτον υπήρχεν ένα ευμορφον λειβάδι, με τον μικρόν του καταρράκτην, με το χαριτωμένον του ποταμάκι και με ένα μονοπάτι, από την μίαν άκραν εις την άλλην, το όποιον έσυντόμευε τον δρόμον του όδοιπόρου. Το λειβάδι αυτό ήτο κτήμα τής Κοινοτήτος. Χωρίς νάνηκη εις κανένα, ανήκεν εις όλους. Απετέλει την χαράν τής πολιχνης, την διασκέδαση των παιδιών, τον περίπατον και τον ανακτυκτικόν σταθμόν των γερόντων.

Αφ' έτέρου εις την πολιχνην, εις το μαγαζέτον ενός ξυλουργού, υπήρχε πρό πολλού μία σανίς τετράγωνος, παλαιά, σκεπασμένη όλη από σκόνην και από άραχνες.

Τά παιδάκια τής γειτονιάς εισήρχοντο συχνά τών χειμώνα εις το μαγαζέτον και έπαιζαν με τα ροκανίδια και με τα ξυλαράκια που έπιπταν κάτω. Καμμίαν φοράν, δύο και τρία μαζί, εκάθηντο πλησίον τής παλαιάς σανίδος και ώμιλουσαν διά το λειβάδι, διά το ποταμάκι με τα χέλια, διά την δεξαμενήν του καταρράκτου, όπου ήτο τόσο ευμορφα να λούεται κανείς, διά την ώραίαν έποχην των δικωπών και διά τας υπαιθρίους διασκέδασεις.

Η γηραιά σανίς ήκουσε τασάκις να όμιλουν δι' όλα αυτά τα ώραία πράγματα, διά τα ευμορφα μέρη όπου τα παιδιά έπήγαιναν και έπαιζαν εν πάση έλευθερία, ώστε κατελήθη από τον ισχυρόν πόθον νάρηση την γωνίαν της και να υπάγη έξω και αυτή, να ίδη τα παιδικά παιγνίδια, τον λαμπρόν ήλιον και τα καταπράσινα λειβάδια.

Ο χειμών έπέρασε και η σανίς έμεινεν άκόμη εις την θέσιν της. Τέλος πάντων ένα πρωί, κατά τας άρχάς τής άνοιξως, ένας άνθρωπος, γνωστότατος ως πολύ πλούσιος και συγχρόνως πολύ φιλάργυρος, εισήλθεν εις το έργαστήριον' εκρατούσε ένα ραβδί εις το χέρι και ή μορφή του ήτο πολύ στυγνή. Ο άνθρωπος αυτός ώμίλησε προς τον ξυλουργόν' άλλ' η σανίς δεν ήμπόρεσε να κούση τί τω ειπε, διότι ο μικρός κητευόμενος, ένα παιδί με κλλιλιά κατάσγουρα, φουντωτά, έπρίονίζε με όλην του την δύναμιν εκει πλησίον ένα ξύλον χονδρόν.

Μετ' όλιγον ο ξυλουργός έσυρε την σανίδα από την γωνίαν της και αφού την έσκούπισε, ειπε:

— Αυτή η σανίδα θα σας κάνη, υποθέτω.

— Ναι, απεκρίθη ο στυγρός άνθρωπος. Νά την πλανίσετε γρήγορα και

νά την στείλετε εις τον κοσμηματογράφον, εδώ δίπλα.

Η σανίς έπλανίσθη με εύκολίαν, διότι δεν είχε ρόλους. Πόσον ήτο υπερήφανος διά την ώραίαν της όμοιάν επιφάνειαν και πόσον έκολακευτό πού την έστελναν εις τον κοσμηματογράφον!

Ο στυγρός άνθρωπος ήτο εκει, όταν η σανίς έφθασεν' εκρατούσεν εν χαρτί γραμμένο και ειπε:

— Νά μου ζωγραφίσσετε, σάς παρακαλώ, αυτές τας λέξεις, επάνω 'ς αυτό το σανίδι.»

Ένεχείρισε τότε εις τον κοσμηματογράφον το χαρτί και έφυγε. Άλλεπάλληλα στρώματα μελανού χρώματος εκάλυψαν τότε την σανίδα και κατόπιν έζωγράφησαν με λευκόν τας λέξεις που έγραφε το χαρτί. Μετ' όλίγας ήμέρας ο άνθρωπος ήλθε να την πάρη ο ίδιος. Την εκάρρωσε εις την άκραν ενός ύψηλου πασσάλου, την έφορτώθη εις τον ώμόν του και έπήγε κατ' ευθείαν εις το λειβάδι, όπου έτρεχε το ποταμάκι με τα χέλια. Φαντασθήτε πλέον την χαράν τής σανίδος! Αφ' ου υπερεπήδησε τον πρώτον φράκτην ο άνθρωπος, έφύτευσε τον πάσσαλον εις το χώμα και άπληθε.

Η σανίς ήρχισε τότε να βλέπη με θυμωμένον το χλοερόν λειβάδι, τον γαλανόν ουρανόν, τα πτηνά που έπετερούγιζαν με κελυθώματα και τα άνθη που έθλαλλον γύρω της παντού. «Τώρα με λίγο τα παιδιά θα έλθουν, έσκέπτετο κατευχαριστημένη η σανίς, πόσον θα χαρούν να με ιδούν εδώ! Τα κοριτσάκια θα γελάσουν, θα τραγουδήσουν και θα χορεύσουν μπροστά μου, θα κάμουν γιρλάντες από λευκάνθημα να με στολίσουν και όταν θα ρίπουν την σελίαν τα άγόρια, έχω θα τους χρησιμοποιώ ως σημάδι. Δεν εξέγχεα τί έλεγαν διχ τας θεινιάς των διασκεδάσεως, εκει εις το μαγαζί. Είμαι πολύ εύτυχής τώρα, και θα είμαι ακόμη πιο πολύ, όταν θα έλθουν και τα παιδιά.»

Και τα περιέμενε. . . Επ'ί τέλος ήκουσεν όμιλίαν πλησίον του φράκτου. Ηρξατο ένα μικρό κοριτσάκι, το όποιον ώηγγούσε από το χέρι τον τυφλόν του παππούν' όταν ειδε την πινακίδα, το κοριτσάκι έστράφη εις εξάφην και ειπε:

«Δεν μπορούμε να έμβούμε 'ς το λειβάδι σήμερα, καλέ μου παππού. — Και γιατί; ήρώτησεν ο γέρον' γιατί σήμερα δεν θα έμβουμε όπως χτές; Τι σε φοβίξει, μικρή μου Φανή; Μήπως έχουμ βούδια 'ς το λειβάδι; — Α όχι' δεν είναι αυτό' ειπε το κοριτσάκι. Έχουμ βάλη εκει μία μαύρη σανίδα, που πρέπει να λέγη πως δεν έχουμε πειά την άδεια να περπατήσωμεν 'ς το λειβάδι.»

Ηθελσε νάναγνώση την έπιγραφην, αλλά δεν το κατώρθωσε, διότι ούτε να

συλλαβίση δεν ήξευρεν άκόμη καλά-καλά. «Διάβάσε μου τα γράμματα, ένα—ένα με τη σειρά» ειπεν ο παππούς.

Τα γράμματα τα έγνώριζε καλά το κοριτσάκι και τα ειπε ένα-ένα με τη σειράν εις τον παππούν. Ο γέρον τα ήκουσε με προσοχήν. Δεν έφάνη να έθύμωσεν' εκίνησεν όμως μελαγχολικώς την λευκόμαλλον κεφαλήν του και ειπε:

«Χρόνια και χρόνια τώρα περπατώ μέσα 'ς αυτό το λειβάδι' έπαιξα 'ς τής όχθες του ποταμιού, όταν ήμουν μικρός σαν κ' έσενα, και τώρα που είμαι γέρος και τυφλός, μαρτέσει νάκούω το νερό να τρέχη 'ς τα χαλίκια και να μυρίζω τα λουλούδια που άνοιγουν 'ς τη γλόη. Πόσον είναι σκληρόν να στερηθώ κανείς διαμιās όλα αυτά!»

Το κοριτσάκι δεν άπήνησε' άλλ' έσφιξε δυνατά το χέρι του παππού, διότι τον άγαπούσε πολύ και έλυπείτο πού τον έβλεπε να λυπείται έτσι.

Δεν ήμπορείται να φαντασθήτε πόσον έλυπήθη και η μαύρη σανίς, όταν ειδε τον γέροντα και το κοριτσάκι να φεύγουν εκεθθεν σιωπηλοί και μελαγχολικοί. Τι συνέθη λοιπόν; Το λειβάδι έγινε κτήμα του συλαργύρου εκείνου;

Ναι' ο άνθρωπος εκείνος κατέχε και άλλα λειβάδια εκει γύρω. Εκ πνεύματος κερδοσκοπικού—ίσως δε και διότι εφθόνη πού έβλεπε εκει τόσον κόσμον χαρούμενον και εύτυχή,—έπήγεν εις τους έπιτρόπους τής Κοινοτήτος και τους ειπε:

«Έχετε εν κτήμα πού δεν σας δίδει τίποτε. Νά μου το μισθώσετε για πολλά χρόνια και με τα χρήματα πού θα σας δίδω να κάμετε ό,τι ώφέλιμον έργον θέλετε.» Και οι έπιτροποι νομιζόντες ότι έκαμαν καλά, έδέχθησαν.

Δεν έφάνοντο πλέον οι δύο εκεινοι περιπατηταί, όταν έσχόλασαν τα παιδιά και έρθωσαν τρέγοντα εις το λειβάδι. Μερικά έπήδησαν τον φράκτην και ήτοιμίσθησαν να παίξουν τόπι. Ένα άλλο έφερε μαζί του ένα καρδάκι κόκκινο, διά να το ρίψη εις το ποταμάκι. Η σανίς το άνεγνώρισεν από τα σγουρά του φουντωτά μαλλιά' το ειχεν ιδή πολλές φορές να έργάζεται εις το μαγαζί του ξυλουργού.

«Έλπίζω ότι δεν θα με προσέξουν, έσκέφθη, και θα παίξουν έλεύθερα μιά-δυό ώρες.»

«Αν ήτο δυνατόν να κρυφθώ η σανίς! Διά τον έαυτόν της δεν την έμελε δόλου. Φθάνει να μη την έβλεπν τα παιδιά, και άλλο τίποτε δεν ήθελε!»

[Έπεται το τέλος]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια' ειδε σελ. 302)

Πώς; ούδεις μέγας ποταμός εκύλιε τα κύματά του πλησίον του Έρημητηρίου; Μόνον μικρός ρυάξ— και πάλιν έχρειάζετο μεγάλη έπίσκεια διά να άποκαλέση κανείς ρυάκα το όλιγον εκεινον ύδωρ, το όποιον έτρεχεν εις το άκρον του κήπου. Έως τότε ο μικρός Παύλος εκυπτεν εις τα διαυγή ύδατά του έλπίζων να ίδη ώραία ψαράκια εις τα όποια έρριπτε ψιχία άρτου διά να τα πείση να αναδούν εις την επιφάνειαν. Τώρα έσπευδεν εις την όχθην του ρυάκος, εύθως ως εύρισκε και μίαν στιγμήν έλευθερίας, παρατηρών δε τα διαυγή ύδατά του, τα όποια έτρεχον με ήσυχον ψιθυρόν, εκήλευσε την τύχην των και θα έπεθύμει να τα ακολουθήση διά να φθάση εις το άγνωστον εκεινο, το όποιον τόσοσ έπόθει.

Μίαν έορτήν ο λοχαγός σφοδράν έχων νευραλγίαν εκλείσθη εις το δωμάτιόν του' η θεία Σουλβία βοηθουμένη από την ύπηρέτριαν ήσχολείτο εις την κατασκευην απαραιμίλλων γλυκυσματων, ο δε Ιάκωβος μετ' των δύο αδελφών του έμελέτων τα μαθήματα τής επαύριον. Την έορτήν λοιπόν εκεινην ο Παύλος περιεπλανώτο εις το μικρόν σύνδεστρον δάσος, το περικυκλώον τον κήπον. Τα βήματά του τον έφερον, χωρίς να το έννοηση, προς τον ρυάκα εκεινον, οστις ειχε το θέλητρον διά τον όνειροπόλον μας.

Ω εκπληξίς! μικρόν ακάτιον ταλαντεύεται με χάριν επί των ψιθυρίζοντων ύδατων. Έν ακάτιον! ποία ανακάλυψη δι' ένα μέλλοντα θαλασσοπόρον. Ο Παύλος ηδών εις αυτό' κλεισας δε τους όφθαλμούς φαντάζεται ότι ταξιδεύει μετ' του φίλου του εις τους μαγικούς τόπους τους όποιους τασάκις ώνειρεύθησεν. Ίδου διασχίζει την θάλασσαν, την μεγάλην καταγάλανον θάλασσαν την όποιαν διαπλέουσα τόσα πλοία κινδυνεύοντα να καταβροχθισθώσιν υπ' αυτής όταν όρησθη. Τώρα είναι ήσυχος, το δε πλοιον πλείεταχέως ώθούμενον υπό ούριου άνέμου.

Έξαφνα μέγα σημεϊον διακρίνεται εις τον όρίζοντα' οι δύο φίλοι διηύθυναν το τελεσκοπίον των προς το όλονέν μεγεθυνόμενον εκεινο σημεϊον' το πλήρωμα περιμένει μετ' άνυπομονησίας, μακρά δε κραυγή διαδέχεται την λέξιν των ένδόξων περιγητήτων. Ο Παύλος πρώτος ειπε. . . Ήρα! πλησίον δε ο φίλος του επανέλαβεν ως πιστή ήχώ: Ήρα!

Ο Παύλος εύρίσκετο εις τουτό το μέρος του ώραιου όνειρου του. Άλλοίμονον! Πώς θα επανέλθη εις την πραγματικότητα. Έν φ' αναστενάξει άνοιγει τους όφθαλμούς, αλλά νομίζει ότι είναι όμμα πραγματικώς άπάτης των αισθή-

σών του. Το ακάτιον κακώς προσεδεμένον έθραυσε το λεπτόν σχοινίον, ακολουθούν δε το ρεύμα του ύδατος παρασύρει τον μικρόν άπερίσκεπτον. Ο δυστυχής παίς, είναι μόνος, κατάμονος επί του ποταμού εκεινου, ο όποίος τις ειδε πού τον οδηγεί. Έως ότου φθάση εις άγνωστον τινα νήσον πρέπει να έχη τροφάς, ο δε Παύλος δεν έχει ούδε το έλάχιστον τεμάχιον άρτου εις το θυλάκιόν του διά να καταπραύνη την πεινάν του. Αν έπιτεθώσιν οι άγριοι εναντίον του πώς θα υπερασπίση τον έαυτόν του.

Ο δυστυχής εξερευνητής θα πείση εις την έξουσίαν των, και ούδέποτε, ούδέποτε πλέον θα επανίδη τους αδελφούς του, τον θεϊόν του τον λοχαγόν και την αγαπητήν του θείαν Σουλβίαν. Είς την σκέψιν ταύτην, οι όφθαλμοί του γεμίζονται από δάκρυα κατά των όποιων άσθενώς παλαίει. Πού είναι τώρα;

Εύρίσκεται ακόμη εις τον ρυάκα; Οι ρυάκες εκβάλλουσιν εις τους ποταμούς, οι ποταμοί εις την θάλασσαν. Ο ρυάξ έπληκτύνη, έγινε ποταμός, μετ' όλιγον θα έλθη η θάλασσα και η θάλασσα θα είναι ο θάνατος δι' αυτόν!

Ο Παύλος φωνάζει, προσκαλεί εις βοήθειαν εν όση είναι καιρός άκόμη' άλλ' ούδεμία φωνή τω αποκρίνεται και το ακάτιον εξακολουθεί να πλέη. Έξαφνα αι όχθαι πλησιάζουν προς άλλήλας. Αν ήδύνατο να φθάση διά τής χειρός τους κλάδους τής ίτέας, τής όποιας οι κλάδι κατοπτρίζονται εις το νερόν; Το μικρόν ακάτιον θα πλησιάση εις την όχθην, ίσως δε το παιδιον το όποιον είναι εύκίνητον και ρωμαλέον, δυνηθή να πιδήση εις την ξηράν.

Ο Παύλος κλίνει όλιγον' με το άκρον των δακτύλων του έγγίζει τα φύλλα τής ίτέας, άκόμη όλιγη προσπάθεια, όλιγίστη άκόμη, και θα άρπάση τον κλάδον, τον σωτήρα του. Είς την χαράν του το παιδίον λησμονούν πασαν φρόνησιν ακουμβά αποτόμως εις το άκρον του ακατίου. Άλλά τότε γεμίζει νερόν, ο δε ταλαίπωρος ταξιδιωτής, χάσας την ίσορροπίαν πίπτει εις τον ποταμόν εκβάλλων όξείαν κραυγήν. Η συσφιγμένη χείρ του κρατεί σφικτά τον κλάδον, οστις κλίνει, κλίνει άδυνατων να βαστάση το βάρος του σώματος του. Η φρίκη παραλύει τας κινήσεις του Παύλου' το νερόν είναι ψυχρόν και φαίνεται τόσοσ βαθύ. Δυστυχή ταξιδιωτή τα τι θ' απογίνης; Ματαίως προσκαλείς εις βοήθειαν' μόνη η ήχώ άπαντά εις την έπίκλησί σου. Πού είσαι λοιπόν, λοχαγέ Ιερώνυμε, και συ θεία Σουλβία, και σείς αγαπητοί αδελφοί; Ο μικρός σας Παύλος χάνεται, διότι η χείρ του άφίνει όλιγον κατ' όλιγον τον κλάδον από τον όποιον κρατείται, σάς αποστέλλει τον τελευταίον ασπασμόν του και

βυθίζεται υπό τα ψιθυρίζοντα ύδατα. Τα ύδατα καλύπτουν την κεφαλήν του' τετέλεσται πλέον!

Έν τούτοις μία παιδική κεφαλή έμφανίζεται εις το άλλο μέρος τής όχθης' η τελευταία κραυγή του πνιγομένου ήκούθη υπό ενός παιδιού, το όποιον φθάνει κατ' ήν στιγμήν η κάτωχρος μορφή του Παύλου εμφανίζεται υπό το ύδωρ. Το παιδίον συνενόσ' άπελπιστικώς τας χείράς του, ώχρια και αισθάνεται θανάσιμον άγωνίαν εις την ψυχήν του' διότι έγνώρισε ότι ο κινδυνεύων ήτο ο Παύλος, ο αδελφός του φίλου του' εκεινον όστις έφάνη υπερασπιστής και προστάτης του, και αυτός, ο Άνθιμος, δεν δύναται να τον βηθήση. Σωρεία σκέψεων ταράσσου τον πνεύμα του με την ταχύτητα άστραπής. Είναι μόνος εκει' η κατοικία τής μητρός του, πτωχής χήρας, τής όποιας είναι ο μονογενής υίός, είναι μακράν, και η σωτηρία είναι δύναται να προέλθη εκεθθεν' δεν είναι εξεύρει να κολυμβά και εκει πρό των όφθαλμών του το παιδί εκεινο μέλλει να πνιγθώ.

Ω, όχι δεν πρέπει να γίνη το δυστύχημα τούτο. Και τι θα ειπή, τι θα ειπή εις τον Ιάκωβον, τον όποιον αγαπά με όλην την καρδίαν του, τι θα ειπή όταν εκεινος παράφορος από λύπην φωνάξη: Πού είναι ο αδελφός μου;

Όλοι αυτοί αι σκέψεις ούδε δύο δευτερόλεπτα διήρκεσαν. Ο Άνθιμος εξεδύθη τον επενδύτην του, έρριπεν επί του χόρτου τα υποδήματά του, και χωρίς ν' αναλογισθώ τον κίνδυνον ώρμησεν εις το μέρος, όπου εξηφανίσθη ο Παύλος.

Δευτερόλεπτά τινα παρήλθον, — δευτερόλεπτα μακρά ως αιώνας— και δύο κεφαλαί άνέρχοντα υπεράνω του ύδατος.

Η μία είναι πελιδνή και φαίνεται έστερημένη ζωής' η άλλη ως μεταμορφωθεΐσα εκ τής άπαφάσεως τής αναγινωσκομένης εις τους μαύρους όφθαλμούς της φωνάζει διά φωνής ήχηρας: βοήθεια! βοήθεια!

— Βοήθεια! Ποιός φωνάζει βοήθεια, λέγει αγαθός χωρικός, όστις εδάδιζε παρά τον ρυάκα έπιστρέφων εις την κατοικίαν του.

Το άνήσυχόν του βλέμμα ανακαλύπτει τα παιδια' ο Θεός τον έστειλεν εκει διά να σώση τα δύο παιδια' και πράγματι τα λαμβάνει εις τους ρωμαλέους βραχιόνάς του και τα αποθέτει επί τής όχθης, το έν πλησίον του άλλου.

Ο Άνθιμος δεν έπαθε τίποτε' κλαίει δε μόνον προσπαθών να αναζωογονήση τον πελιδνόν και ακίνητον Παύλον.

Ο χωρικός κινεί σοβαρώς την κεφαλήν.

— Πού πρέπει να το πάμε αυτό το παιδί; Δεν ξέρω και καλά καλά, ζή άράγε;

Ο Άνθιμός τον οδηγεί εις την κα-

